

Louisa M. Alcott

O FATĂ
DE MODĂ
VECHE

Traducere din limba engleză de
Maria Băncilă

editura
Σοφία

București

I

SOSEȘTE POLLY

– E timpul să pleci la gară, Tom.

– Haidem, atunci!

– A, eu nu merg; e prea multă umezeală afară. Mi s-ar strica buclele de tot, dacă ies pe o vreme ca asta; și vreau să arăt bine când vine Polly.

– Doar nu vrei să merg de unul singur, ca să însoțesc o fată pe care n-o cunosc?

Tom se alarmase de parcă sora sa i-ar fi cerut să însoțească o sălbatică din Australia.

– Bineînțeles! Tu trebuie să te duci să o iei; și, dacă nu ai fi așa de morocănos, te-ai putea chiar bucura.

– Ei bine, mie mi se pare urât din partea ta! Știam eu că va trebui să merg, dar ai spus că vii și tu! Să nu te aștepti să mă mai deranjez pentru prietenii tăi altădată! Nici gând!

Și Tom se ridică de pe canapea cu un aer vădit indignat, care ar fi fost mai convingător dacă părul ciufulit și hainele în dezordine nu l-ar fi trădat.

– Hai, nu te supăra; și o s-o înduplec eu pe mama să te lase să-l inviți pe nesuferitul de Ned Miller, la care ții atât, să-ți facă o vizită după ce pleacă Polly, zise Fanny, sperând să-l împace.

– Cât o să stea?, întrebă Tom, aranjându-și hainele cu o mișcare neglijență.

– O lună sau poate două. Este atât de drăguță... Vreau să stea aici cât timp se va simți ea bine.

– Atunci n-o să stea prea mult dacă am și eu ceva de spus, bombăni Tom, pentru care fetele erau o parte a creației prea puțin importantă.

Așa gândesc băieții de paisprezece ani, și poate că este un lucru bun; căci, plăcându-le să facă tot felul de salturi, au ocazia să se bucure de un salt mare – metaforic vorbind – când, trei sau patru ani mai târziu, devin complet fascinați de „fetele astea plictisitoare”.

– Ascultă! Cum o voi recunoaște pe fata asta? Nu am văzut-o niciodată, și nici ea pe mine. Trebuie să vii și tu, Fan!, adăugă el, oprindu-se în drum spre ușă, la gândul îngrozitor că ar putea fi nevoit să se adreseze mai multor fete necunoscute, înainte de a o întâlni pe cea căutată.

– Ai s-o găsești destul de ușor; probabil va sta și va privi în jur după noi. Cred că te va recunoaște ea, chiar și fără să fii cu mine, pentru că i-am descris cum arăți.

– Atunci nu cred că mă va recunoaște, făcu Tom, netezindu-și în grabă ciuful cârlionțat și aruncând o privire în oglindă, convins că sora lui nu-l prezentase așa cum se cuvenea. Surorile nu o fac niciodată, după cum știm prea bine „noi, băieții”.

– Pleacă, te rog, altfel întârzii; și atunci, ce o să creadă Polly despre mine?, strigă Fanny, cu tonul acela nerăbdător, deosebit de supărător pentru demnitatea masculină.

– O să creadă că îți pasă mai mult de cum arăți decât de prietenii tăi, și va avea dreptate!

Convins că îi dăduse un răspuns usturător și inteligent, Tom se îndepărtă alene, perfect conștient că întârzia, dar hotărât să nu se grăbească cât timp era urmărit cu privirea, pentru ca apoi s-o ia la fugă cât îl țineau picioarele.

„Dacă aş fi eu preşedinte, aş da o lege care să le închiadă gura băieţilor şi să nu le mai dea voie să vorbească până cresc mari; fiindcă sunt cei mai enervanţi broscoi din lume”, îşi zise Fanny, urmărindu-l cu privirea pe fratele ei, care se îndepărta în pas de promenadă. Şi-ar fi schimbat părerea, dacă l-ar fi putut vedea puţin mai târziu, căci, de îndată ce dădu colţul, îşi schimbă cu totul atitudinea; scoase mâinile din buzunare, încetă să mai fluiera, îşi încheie nasturii jachetei, îşi îndreptă şapca şi porni cu paşi repezi.

Trenul tocmai sosise când el ajunsese la gară, gâfâind ca un cal de curse şi roşu ca racul după ce alergase prin soare.

„Să zicem că poartă panglici în păr şi alte chestii din astea, ca toate fetele; cum s-o recunosc eu? Ce păcat că Fanny-a lăsat să vin singur!”, îşi spuse Tom, privind mulţimea care se revărsa pe peron, cam intimidat de numărul tinereilor care treceau pe lângă el. Cum nici una nu părea să caute pe cineva, nu intră în vorbă, mulţumindu-se să privească cu un aer de martir fiecare nou grup care apărea. „Ea este!”, îşi spuse nu peste mult timp, zărind o fată pretenţios îmbrăcată, care stătea cu braţele încrucişate şi cu o pălărie foarte mică cocoţată în vârful unui coc uriaş. „Cred că trebuie să vorbesc cu ea, aşa că haide!” Şi, făcându-şi curaj, Tom se apropie încet de domnişoara, care arăta de parcă un vârtej de vânt îi zdrenţuise hainele, atât era de încărcată de funde, panglici, dantele şi pene.

– Nu vă supăraţi, vă numiţi Polly Milton?, întrebă Tom timid, oprindu-se în faţa necunoscutei înzorzonate.

– Nu, nu mă cheamă aşa, răspunse tânăra, ținându-l cu o privire rece care îl făcu să amuţescă.

„Unde o fi?”, mârâi Tom, îndepărtându-se furios. Zgomotul unor paşi grăbiţi în spatele lui îl făcu să se întoarcă

tocmai la timp ca să vadă o fetiță cu chipul proaspăt, alergând pe peronul lung; s-ar fi zis că lucrul acesta o distra. Îi zâmbi și îi făcu semn cu geanta, iar el se opri s-o aștepte, întrebându-se: „Hei! Oare asta să fie Polly?”

Fetița se apropie cu mâna întinsă, cu o sclipire pe jumătate sfioasă, pe jumătate jucăușă în ochii albaștri, spunând întrebător:

– Tu ești Tom, nu-i așa?

– Da. Cum de m-ai recunoscut?

Și Tom se achită de obligația chinuitoare de a da mâna fără măcar să-și dea seama, de surprins ce era.

– Oh, Fan mi-a spus că ai părul creț, nasul mai deosebit, fluieri întruna, și că porți o șapcă gri trasă pe ochi; așa că te-am recunoscut imediat.

Și Polly dădu din cap prietenește, căci din politețe se abținuse să numească părul „roșu”, nasul „cârn”, iar șapca „ponosită”, toate făcând parte din descrierea din care Fan-ny avusese grijă să nu omită nimic.

– Unde îți sunt bagajele?, întrebă Tom, amintindu-și ce are de făcut, în clipa în care ea îi întinse geanta, pe care el uitase să se ofere să o ia.

– Tata mi-a spus să nu aștept pe nimeni să mă ajute, altfel pierd orice șansă să prind o șaretă; așa că i-am dat recipisa unui om, e acolo cu valiza mea.

Și Polly porni trăgând după ea o valiză modestă, urmată de Tom, puțin stânjenit din pricina comportamentului său nemanierat. „Nu e deloc o domnișoară pretențioasă, slavă Domnului! Fan nu mi-a spus că e atât de drăguță. Nu arată ca fetele de oraș și nici nu se poartă ca ele”, își zise, grăbindu-se s-o urmeze și privind mulțumit bucelele de păr castaniu care săltau în fața lui.

În timp ce trăsura pornea, Polly se apucă să salte puțin pe bancheta cu arcuri, râzând de bucurie ca un copil.

– Tare îmi place să merg cu trásurile astea drăguțe, să văd tot felul de lucruri frumoase și să mă simt bine, ție nu?, spuse ea, dar în clipa următoare luă un aer mai serios, de parcă și-ar fi amintit deodată că se află în vizită.

– Nu prea, făcu Tom, fără să fie atent la ce spune, căci închis în trásură cu această fată străină nu se simțea deloc în largul lui.

– Ce mai face Fan? De ce nu a venit și ea?, întrebă Polly, încercând să pară serioasă și rezervată, deși ochii îi râdeau fără să vrea.

– De teamă să nu-și strice bucele!

Și Tom zâmbi, căci această mișească trădare îl făcea să se simtă din nou stăpân pe sine.

– Noi doi nu ne supărăm pentru puțină ploaie. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru că ai venit să mă aștepți!

A fost drăguț din partea lui Polly să spună asta, iar Tom își dădu seama; căci ciuful lui roșcat era pentru el un subiect sensibil, iar culoarea arămie părea mai puțin stridentă alături de frumoasele bucle castanii ale lui Polly. Și apoi, nu făcuse decât să-i ducă geanta câțiva pași, dar iată că ea îi mulțumea! Se simți îndatorat și, într-un acces de siguranță de sine, îi oferii un pumn de alune, căci întotdeauna avea buzunarele pline cu aceste delicatese, astfel încât ar fi putut fi găsit oriunde s-ar fi dus după dâra de coji lăsate în urmă.

Dar, de îndată ce întinse mâna, își aminti că Fanny le considera de prost gust și simți că făcuse de râs întreaga familie. Își scoase capul pe geam și rămase așa atât de mult, încât Polly îl întrebă dacă se întâmplase ceva. „Pff! Cui îi

pasă de o țărăncuță ca ea?”, se gândi Tom făcând pe omul mare; și apoi cheful de șotii puse stăpânire pe el.

– Vizitiul e cam băut; dar cred că e în stare să țină caii, răspunse băiatul pus pe șotii, luându-și un aer de resemnare calmă.

– E amețit? Vai de mine! Hai să ne dăm jos din trăsură! Caii sunt năvălași? Panta e foarte mare aici; crezi că suntem în siguranță?, se agită biata Polly, deranjându-și bereta din blană de castor ca să-și scoată capul și să privească pe fereastra pe jumătate deschisă de pe partea ei.

– Sunt o mulțime de oameni care să ne ajute dacă se întâmplă ceva; dar poate ar fi mai bine să ies și să mă așez lângă el.

Tom radia de bucurie pentru că găsisse pe neașteptate această strălucită ieșire din situația incomodă.

– Oh, chiar te rog, dacă nu ți-e frică! Mama și-ar face griji dacă mi s-ar întâmpla ceva așa de departe de casă!, exclamă Polly, foarte speriată.

– Să nu-ți faci griji. Mă descurc eu și cu bătrânul, și cu caii.

Și, deschizând ușa, Tom urcă și apoi se făcu nevăzut, lăsându-și biata victimă să tremure în trăsură, pe când el se bucura afară de libertate și de alune, șezând lângă bătrânul care mâna liniștit.

Fanny coborî în goană ca s-o întâmpine pe „scumpa de Polly”, pe care Tom i-o prezentă cu binevoitoarele cuvinte „Ți-am adus-o!” și cu aerul unui vânător curajos, care își etalează trofeelee câștigate cu mare dibăcie. Polly a fost imediat condusă la etaj; și, după ce execută un fel de pas de dans, târșându-și de două ori picioarele pe covorașul de la intrare, Tom se retrase în sufragerie, ca

să-și revină din epuizare mâncând o jumătate de duzină de fursecuri.

– Nu ești moartă de oboseală? Nu vrei să te întinzi?, întrebă Fanny, șezând pe marginea patului în camera lui Polly și trâncănind întruna, în timp ce se uita cu luare-aminte la toate lucrurile prietenei sale.

– Nici un pic. Mi-a plăcut drumul și nu am avut nici un fel de necazuri, doar că vizitiul era amețit; dar a ieșit Tom și a avut grijă de el, așa că nu m-am speriat prea tare, răspunse Polly cu naivitate, în timp ce-și scotea haina modestă, dar călduroasă, și bereta simplă, fără nici un fel de pene.

– Nici vorbă! Nu era amețit; Tom a făcut asta numai ca să scape de tine. Nu poate suferi fetele, zise Fanny cu condescendență.

– Așa? Mie mi s-a părut foarte drăguț și prietenos!
Și Polly făcu ochii mari de mirare.

– E un puști nesuferit, dragă; și, dacă vei avea de-a face cu el, o să te enerveze la culme. Toți băieții sunt oribili; dar el e cel mai oribil băiat pe care l-am văzut vreodată.

Fanny mergea la o școală la modă, unde tinerele domnișoare erau atât de ocupate să învețe franceza, germana și italiana, încât nu le mai rămânea timp să se exprime corect în limba lor. Cu încrederea șubrezită, Polly hotărî în sine ea să-l evite pe Tom și schimbă subiectul. Privind cu admirație camera mare și frumoasă, exclamă:

– Ce frumoasă este! Nu am mai dormit într-un pat cu baldachin, nici nu am mai avut o măsuță de toaletă atât de elegantă!

– Mă bucur că-ți place, dar te rog, nu cumva să spui așa ceva în fața altor fete!, răspunse Fanny, dorindu-și în sine ea ei ca Polly să poarte cercei, ca toate celelalte.